

Arrest

nr. 184 717 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X. Op 29 december 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 13 maart 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Later wordt deze beslissing weer ingetrokken.

Op 13 april 2010 weigert de commissaris-generaal nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 6 mei 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 juli 2011 met nummer 65 066 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 27 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 28 juni 2010 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verzoekende partij gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing waarbij de aanvraag van 28 juli 2010 zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij. Hij neemt eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 5 december 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze twee beslissingen. Bij arrest van 20 april 2015 met nummer 143 614 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten en verwerpt het beroep tegen de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij.

Op 20 januari 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 20 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 20 januari 2014 ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Op 20 juni 2014 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze drie beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 20 april 2015 met nummer 143 615 vernietigt de Raad deze drie beslissingen.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 20 januari 2014 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 15 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*K.(...), N.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Georgië
geboren te K.(...) op 12.03.1931*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.02.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 11.05.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 15 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De mevrouw:

Naam + voornaam: K.(...), N.(...)

geboortedatum: 12.03.1931

geboorteplaats: K.(...)

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 9quater van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Doordat verweerster de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde

Terwijl het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt (cfr supra) incorrect / niet afdoende is.

Zodat de materiële motiveringsplicht welke in casu dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, alsmede artikel 9 ter / 9 quater Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel alsmede artikel 3 van het EVRM.

Toelichting

Mevrouw K.(...) N.(...) heeft op 20.01.2014 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sedert 16.02.2012 luidt dit artikel als volgt :

“(…)

Inzake de aanvraag van mevrouw K.(...) N.(...) heeft een Ambtenaar-Geneesheer geoordeeld inzake de aandoeningen.

Dit gebeurde met een eerste advies van 28.04.2014 en na het tussengekomen arrest van uw Raad van 20.04.2015 in een tweede advies van 11.05.2015. Uw zetel zal dienen vast te stellen dat beide adviezen nagenoeg identiek zijn.

De bestreden beslissing (cfr. supra) steunt op dit – laatste -advies.

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekster overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het integraal deel van uitmaakt.

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- De ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit , of*
- De ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.*

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de Minister, c.q. de Staatssecretaris, is aangesteld.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de Ambtenaar-Geneesheer waarin deze stelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter,§ 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het gegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster erkent dat in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een verwijzing naar een advies een afdoende motivering kan vormen kan vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219 772, rvs 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het , in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijke genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag wordt geweigerd.

Ter staving van de bestreden beslissing en de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar geneesheer van 11.05.2015.

Dit advies werd aan verzoekster onder gesloten enveloppe samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt:

(…)

Hoe de arts adviseur tot een dergelijke conclusie kon komen is voor verzoekster een waar raadsel.

Het destijds voorgelegde medisch getuigschrift omvat 7 bijlagen, waaronder ook een listing van de medicatie welke verzoekster dient in te nemen.

Uit deze attestaties kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster de behandeling zou hebben stopgezet !!

De noodzakelijkheid van mantelzorg wordt eveneens sterk benadrukt gelet op de zeer precaire toestand van verzoekster.

Dit alles wordt beaamd door een recent attest van dokter S.(...) van 14.07.2015

De aandoening van verzoekster kan zeer zeker niet gebanaliseerd worden zoals dit gebeurt door de arts adviseur. De arts adviseur gaat hier werkelijk te ver! Er zijn limieten...

De pertinente vraag die zich aldus stelt is of de motieven die de Ambtenaar-Geneesheer hier hanteert, afdoende zijn ten aanzien van de (beide) toepassingsgevallen van artikel 9ter § 1 vreemdelingenwet (sic citaat supra) én in het licht van de door verzoekster voorgelegde elementen.

Zoals blijkt uit de integrale weergave van het advies van de Arts-Adviseur moge duidelijk zijn dat laatstgenoemde zijn evaluatie uitdrukkelijke steunde op het door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift inclusief bijlagen en aanvullingen.

Wanneer verzoekster zelf dit standaard medisch getuigschrift analyseert dient zij tot volgende bevindingen te komen: verzoekster heeft volledige alzheimer met zware depressiviteit, absolute noodzakelijkheid aan mantelzorg, bestaande van medicamenteuze behandeling, voorziene duur van de behandeling wordt als levenslang geformuleerd, als mogelijke complicaties bij het stopzetten van de behandeling van verzoekster voorziet de behandelend arts absolute fysische en psychische compensatie.

Verzoekster meent dan ook terecht tot de conclusie te mogen komen dat de vermeldingen van het medisch getuigschrift van 16.11.2013 niet te verzoenen zijn met het oordeel van de Ambtenaar-Geneesheer (supra integrale weergave).

Verzoekster erkent dat hoewel het de Ambtenaar-Geneesheer die voor huidige verweerster adviseerde, op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met standpunt zoals dit wordt ingenomen door de behandelend arts, doch hij dient in zijn advies wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

Uw Raad zal evenwel samen met verzoekster dienen vast te stellen dat de Ambtenaar- Geneesheer zich ertoe beperkt te verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift dat, zoals gezegd, geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de vermelde stelling in diens advies.

De Ambtenaar-Geneesheer licht op geen enkele wijze concreet toe op welke basis hij de duidelijke vaststellingen van de behandelend geneesheer naast zich neer legt.

De beoordelingsvrijheid van de Ambtenaar-Geneesheer ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in diens advies niet volstaan opdat verzoekster zou kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische elementen en prognoses uit het voorgelegde medisch getuigschrift niet worden aanvaard. Verzoekster meent dan ook terecht te kunnen stellen dat nu, gezien in het beslissende advies van de Ambtenaar-Geneesheer niet afdoende werd gemotiveerd, dit ipso facto dient te leiden de vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing van huidige verweerster welke in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.

Verzoekster verwijst dienaangaande expliciet naar het arrest nr. 121 375 dd. 24.03.2014 van uw Raad alsmede naar het arrest nr. 143 615 dd 20.04.2015 van uw Raad in de zaak onder rubriek. In voornoemd laatste arrest wordt duidelijk gesteld dat er afzonderlijk dient nagegaan te worden op de ingeroepen aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu is voor verzoekster mantelzorg onontbeerlijk daar haar zelfredzaamheid uiterst beperkt is. Verzoekster is weduwe en haar beide kinderen welke instaan voor deze mantelzorg verblijven op het grondgebied van het Rijk. In haar land van herkomst zou verzoekster volledig op zichzelf zijn aangewezen wat niet langer tot haar mogelijkheden behoort !!!

Het betoog van de verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden.

Verzoekster volhardt en roept in casu dan ook – terecht – de schending in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in, alsmede schending van artikel 3 van het EVRM.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 9quater.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekende partij voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij houdt voor dat het een waar raadsel is hoe de arts-adviseur tot zijn besluit kwam. Uit de door haar voorgelegde documenten zou niet kunnen afgeleid worden dat zij de behandeling heeft stopgezet. Zij verwijst nog naar een medisch getuigschrift dd. 14.07.2015 en stelt dat de vermeldingen van het medisch getuigschrift dd. 16.11.2013 niet te verzoenen zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het medisch attest dd. 14.07.2015, nu dit dateert van ruim na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging of de arts-adviseur hiermee uiteraard geen rekening hebben kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het eerste middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat het advies dd. 11.05.2015 nagenoeg identiek zou zijn aan het reeds eerder afgeleverde advies dd. 28.04.2014, laat verweerder gelden dat uit een eenvoudige lezing van beide adviezen blijkt dat de arts-adviseur op 11.05.2015 zijn conclusie op volstrekt verschillende wijze heeft geformuleerd. Er is geen sprake van nagenoeg identieke adviezen.

Terwijl hoe dan ook moet opgemerkt worden dat de verzoekende partij met dergelijke kritiek niet aannemelijk maakt dat de arts-adviseur op onzorgvuldige wijze tot het besluit zou gekomen zijn dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verweerder laat gelden dat uit het medisch getuigschrift dd. 27.6.2011 wel degelijk blijkt dat verzoekende partij de behandeling met Aricept zelf heeft gestopt (Blijkt evenwel dat patiënte de inname van deze medicatie sinds april heeft gestopt). Daarenboven blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het medisch getuigschrift dd. 19.11.2013 (de bijlage met opgave van de medicatie) wel degelijk in overweging heeft genomen in zijn medisch advies. Verzoekende partij erkent overigens in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat het: 'uit de integrale weergave van het advies van de Arts-Adviseur moge duidelijk zijn dat laatstgenoemde zijn evaluatie uitdrukkelijk steunde op het door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift inclusief bijlagen'.

Evenwel kwam de arts-adviseur tot het besluit dat er zelfs onbehandeld geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

"Tevens moet worden geduid dat, aangezien de ambtenaar-geneesheer de inhoud van de dienstige medische getuigschriften in zijn advies heeft samengevat en daar hij op basis van deze getuigschriften tot zijn conclusie is gekomen, er duidelijk blijkt dat hij de door verzoekende partijen aangevoerde medische problematiek grondig heeft geanalyseerd en geëvalueerd." (R.v.V nr. 122 407 van 14 april 2014).

Het loutere feit dat verzoekende partij (en haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin: (...)

In de mate dat verzoekende partij haar stellingen wenst te ondersteunen door de verwijzing naar een medisch attest dd. 14.07.2015, laat verweerder gelden dat dit getuigschrift niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met dit stuk, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en dat ten andere zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

" (...)."

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de arts-adviseur aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Waar verzoekende partij als het ware poogt te laten uitschijnen dat de aandoening door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geminimaliseerd wordt, blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat:

- er blijkt dat bij verzoekende partij, die zich over het algemeen minder goed voelt, geheugenstoornissen worden vastgesteld, hoofdpijn en dit alles mogelijks in het kader van een ziekte van Alzheimer.
- er verder geen medische complicaties zijn geweest die het vermelden waard zijn.
- de vermelde aandoeningen of klachten niet levensbedreigend zijn en de medische problematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit.
- een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed impliceert op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekende partij.
- er, zelfs onbehandeld, geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.
- er geen aandoening wordt vermeld die een reëel risico voor het leven inhoudt.
- verzoekende partij nog nooit werd gehospitaliseerd.
- er geen verdere acute opstoten waren.
- er op basis van de voorliggende elementen niet aannemelijk wordt gemaakt dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer naar het land van herkomst.

De arts-adviseur besluit dat de verzoekende partij lijdt aan dementie type Alzheimer, waarvoor ook in België geen adequate behandeling bestaat.

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt dat haar aandoening ernstig is, doch dat zij op geen enkele wijze erin slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van het advies van de arts-adviseur.

Verzoekende partij maakt met haar - voornamelijk theoretisch - betoog dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vermits zij niet aantoonde dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Terwijl hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “(R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Immers heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Zie ook: (...)

Verweerder benadrukt dat de arts-adviseur in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allerminst ertoe gehouden is om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst alle zorgen kan bekomen, dewelke in België gebeurlijk verstrekt worden. Er dient enkel te worden onderzocht of er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel voor een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat door de arts-adviseur werd vastgesteld dat er zelfs in België geen adequate behandeling bestaat voor de aandoening van de verzoekende partij, kan niet dienstig ingezien worden om welke reden de verzoekende partij tot een verblijf om medische redenen zou moeten gemachtigd

worden. Geenszins kennelijk onredelijk besloot de arts-adviseur dan ook dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij hiervan eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer

bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de eerste bestreden beslissing wordt inzake de gezondheidstoestand van de verzoekende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 mei 2015 verwezen, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.01.2014.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 16/11/2013, dr. M.(...), betrokkene zou lijden aan Alzheimer en depressief zijn
- 27/06/2011, afdrukdatum 19/11/2013, 09/05/2012, 08/06/2012, 16/08/2013, 29/08/2013, 05/09/2013, 19/11/2013, 28/05/2014 dr. S.(...), de diagnose van de ziekte van Alzheimer werd als hypothese weerhouden, en werd een behandeling met Aricept opgestart, maar bleek dat patiënte deze behandeling later zelf spontaan gestaakt heeft. Later consulteerde ze opnieuw omdat ze zich de laatste tijd ongemakkelijk en ziek voelde. Er waren ook klachten van hoofdpijn. Er werd ook een verhoogd cholesterolgehalte vastgesteld. Bij een CT-scan werd er ook een klein meningeoom vastgesteld, dat verder niet behandeld werd.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 82-jarige vrouw, die zich in het algemeen minder goed voelt, geheugenstoornissen worden vastgesteld, hoofdpijn, en dit alles mogelijks in het kader van een ziekte van Alzheimer. Er werd een behandeling opgestart met Aricept.

Deze behandeling werd inmiddels door betrokkene zelf afgesloten.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en de medische problematiek houdt geen onmiddellijke gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd verder nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene lijdt aan een dementie type Alzheimer, waarvoor hier in België ook geen adequate behandeling is, betrokkene moet enkel omkaderd worden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De ambtenaar-geneesheer weerhoudt dat de verzoekende partij aan Alzheimer lijdt, maar stelt dat de verzoekende partij zelf gestopt is met de behandeling met het geneesmiddel Aricept. Hij stelt dat de verzoekende partij enkel omkaderd moet worden en weerhoudt geen verdere behandeling.

De verzoekende partij stelt dat het een waar raadsel is hoe de ambtenaar-geneesheer tot bovenstaande conclusie kan komen. Zij betoogt immers dat uit de neergelegde medische attesten geenszins kan worden afgeleid dat de verzoekende partij de behandeling zou hebben stopgezet.

Uit de ter onderbouwing van de ingediende stukken blijkt het volgende. Het standaard medische getuigschrift (hierna: het SMG), opgesteld door de huisarts van de verzoekende partij, vermeldt onder "B. DIAGNOSE": "*volledige alzheimer – evoluerend met zware depressiviteit, absolute mantelzorg nodig*". Onder "C. medicamenteuze behandeling" verwijst het SMG naar de bijlage van 19 november 2013.

De bijlagen bij het SMG, opgesteld door psychiatrische specialisten, vermelden:

Stuk 1: van 27 juni 2011: "*Patient consulteert op 23/06/2011 omwille van angstig depressieve klachten. (...) Patiënte was een tijd in behandeling bij collega M. omwille van ernstige cognitieve problemen. Ze kan moeite met concentratie, inprenting, geheugen, ze is geregeld gedesoriënteerd. De diagnose "ziekte van Alzheimer werd weerhouden en behandeling met Aricept 10 mg werd gestart.*

Blijkt evenwel dat patiënte de inname van deze medicatie sinds april heeft gestopt (...)

Mijn voorstel is om terug te starten met Aricept, gezien het belang van de toch wel stabiliserende werking op Alzheimer. Wegens vermoeden van toch wel gegeneraliseerde angst en mogelijks beginnende depressieve episode, stel ik voor Sipralexa 1/d te associëren. (...)"

Het attest d.d. 29 augustus 2013 van neurochirurg B. vermeldt dat de "*patiënte sinds jaren Aricept neemt omwille van ziekte van Alzheimer*". Verder blijkt uit de lijst van chronische medicatie die d.d. 19 november 2013 werd opgesteld door haar huisarts dat verzoekster tal van medicatie neemt, waaronder "*Aricept - 1/dag*".

De behandeling met Aricept wordt ook bevestigd in het meest recente neergelegde attest van dokter S. d.d. 28 mei 2014: "*Deze dame wordt ambulant psychiatrisch behandeld omwille van angstig depressieve klachten en verwardheid op basis van onderliggende ziekte van Alzheimer. Deze diagnose*

werd gesteld door dokter M.(...), dienst Neurologie, welke de behandeling startte met Aricept na uitgebreide screening met MSSE en CT hersenen (...)".

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat de behandeling met Aricept werd stopgezet door de verzoekende partij en daarom deze behandeling verder niet weerhoudt. Er dient immers uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld. Uit de hoger aangehaalde attesten blijkt evenwel niet op eenduidige wijze dat de behandeling daadwerkelijk werd stopgezet. De ambtenaar-geneesheer blijkt zich te baseren op de consultatie van 27 juni 2011 waarin werd medegedeeld dat de medicatie sinds april werd gestopt. Het attest van 29 augustus 2013 vermeldt evenwel dat verzoekster *"sinds jaren Aricept neemt omwille van de ziekte van Alzheimer"*. Verder blijkt ook uit de lijst van ingenomen medicatie van 19 november 2013 dat, onder meer, het dagelijks innemen van Aricept, werd voorgeschreven, naast tal van andere medicatie. Het standpunt van de arts-adviseur, dat verzoekster spontaan de behandeling is gestopt, strookt niet met de gegevens van het administratief dossier, minstens is het achterhaald door recentere attesten die de verzoekende partij bij haar aanvraag en actualisatie neerlegde. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat het feit dat de ambtenaar-geneesheer het niet eens is met de behandelende arts, de wettigheid van de eerste bestreden beslissing niet aantast. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat het advies steunt op een onvolledige lezing van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

Aangezien het advies, dat de basis vormt voor de eerste bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit is voldoende om de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, te vernietigen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het arrest van 20 april 2015 met nummer 143 615 reeds werd geoordeeld met betrekking tot een andere aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de aanvraag van 8 mei 2014, dat: *"Uit de hoger aangehaalde attesten blijkt evenwel niet op eenduidige wijze dat de behandeling daadwerkelijk werd stopgezet. De arts-adviseur blijkt zich te baseren op de consultatie van 27 juni 2011 waarin werd medegedeeld dat de medicatie sinds april werd gestopt. Het attest van 29 augustus 2013 vermeldt evenwel dat verzoekster "sinds jaren Aricept neemt omwille van de ziekte van Alzheimer". Verder blijkt ook uit de lijst van ingenomen medicatie van 19 november 2013 dat, onder meer, het dagelijks innemen van Aricept, werd voorgeschreven, naast tal van andere medicatie. Het standpunt van de arts-adviseur dat verzoekster spontaan de behandeling is gestopt strookt niet met de gegevens van het administratief dossier, minstens is het achterhaald door recentere attesten die verzoekster bij haar aanvraag neerlegde. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat het feit dat de arts-adviseur het niet eens is met de behandelend geneesheer, de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat het advies steunt op een onvolledige lezing van de door verzoekster voorgelegde stukken."*

2.1.3.1. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende. Uit punt 2.1.3. van dit arrest blijkt dat de beslissing van 18 mei 2015, waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt. Omwille van de vernietiging verdwijnt de eerste bestreden beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer en wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Daar de verzoekende partij omwille van deze nietigverklaring terugvalt op de ontvankelijke aanvraag van 20 januari 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zij ten gevolge hiervan opnieuw onder attest van immatriculatie valt in afwachting van een nieuwe beslissing omtrent de aanvraag, dient de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens te worden vernietigd, nu men

niet tegelijkertijd voorlopig kan toegelaten zijn om op het grondgebied te verblijven en illegaal kan zijn (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Bovendien dient de verwerende partij, op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. *In casu* kan niet uit het bevel, noch uit het administratief dossier afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing geacht wordt nooit genomen te zijn geweest.

Gelet op het voorgaande dient de tweede bestreden beslissing mee vernietigd te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS